Balla Zsófia

Téli ablak

Éjszakámban egy nyitva égő
ablak: hideg csend, kék szegélykő.
Rám itt egy távcső sem talál.

Elfogyott mind, mit érdemes volt
kimondani, már el is hessent
időm. Ökörnyál füstje száll.

Mindenki él még. Más alakban,
más indokkal, vagy múlt-szakadtan.
Mi tart? Egy csillag messzije.

Sok régi társ, reményeink
számára holt, rossz híre int.
Nem emlékeztet senkire.

Megváltás az, ha nem hiszed:
más majd vétkeidből kiszed.
A remény ólmos egy humusz.

Itt éltünk, társas rémületben –
de a félelem visszaretten,
ha másra még fogadni tudsz.

A tél tüzes habját verik
fenyők seprűi: szétkenik
a hűsölő felhők hasán.

A tél, a nyár ha elereszt,
csak azért, hogy elmondjam ezt:
mégis volt jó fiúm, hazám.

Oscar Wilde odaátról

Próbáltam kitérni
és nem írni. Mert
szívem vérével írok.
Féltem, hogy elfogyok,
elveszek a költészet által.
De látom,
kiürült szívvel is költő vagyok
a homokká foszló
és önmulattató világban.

Sietni kell

Várady Szabolcs 70. születésnapjára

Ki hinné, hogy ilyen kevés ez.
Recseg-lobog, sodor és elfogy.
Ifjúkor vakká-süketté tesz:
nem tudja, hol tart s meddig – merthogy
a vad érzékelés időtlen,
a lendület még nem ereszt el.

De ami múlik, már fogy, s a földön
egyre több üres nyom előtted:
még nem mondtál ki mindent s annyi
ember nem tudja, el fog hagyni,
annyiról nem tudod, hogy elmegy.
Sietni kell a szeretettel.